ויקרא כו'. נספר עזרא כתיב. קתני מיהא לרבנן בעזרה היו קורין: **מפני נכדי שלח יפסוק המורגמן הזה.** ספרשת שור או כשב[ע] קרובה לפרשת מחרי מות[ט] ונלך גמר המורגמן למרגם עד שזה רואה לך בעשור ומתחיל כשמפסיק זה: **ועד כמה מדלגין. בענין אחד.** מדלגין במורה כגון מתני' דתרוייהו בעניינן דיה"כ מינהו הילכך מדלגין בכדי שלא יפסוק ובריימתא דקתני לתפי' בכדי שלא יפסוק תורגמן אין מדלגין בשני עניינין אלא בענין יום הכפורים וזה נלו את אהרן או בפרשה אחרת שאין הלב שהוא נמשך אחר ענין אחד ממהר לגלות ממנו לשמוע ולהבין דברי ענין אחר הלכך מורה שהמלות תלויות זה ומשמיעין אותה לגבור ופסוק אחד שלא יבין בו הוא שוכחו ועובר עליו ואינו מקיימו ונמה מורגמה על כך לכן אין מדלגין מענין לענין ואפילו אין התורגמן מפסיק אלא בנגינת ספיר דמי: **והאניא.** בניסותא: **ובנגינת בשני עניינין.** הלכך אין בנגינת אחד: **ובנגינת של שניס עשר מדלגין.** מנהוסה למחברתא דכוליה חד ספרא הוא: **מסוף הספר לתחלתו.** למפרע: **וכל כך למה.** לו לומר להס: **שלא להוציא לעז.** שלא יאמרו פרשה שהוא קורא על פה אינה כתובה בו וספר משוסע הוא: **משום פגמו.** של ספר תורה לאמר שלא יאמרו מלא בו פסול: **בעניינו של יום.** פרשה של אותה שבת לפי סדר פרשיות התורה: **ס"ר השאר שפלה.** זו היא שים ברכה לחת וכו תפלה תחנה רנה ובקשה שעמך כו': **מכאן ואילך.** לאחר שגמר כהן גדול לקרות פרשה בברכותיה כל אחד מן הצבור מניח ספר תורה מידיו לעזרה דקסבר אין עירוב והולאה ליום הכפורים אי נמי ירושלים לתותיה נעולות בלילה ומערבין את כולה: **להרחות חזותו.** של ס"ת וניו לאמר מר (גיר דף ג:) זה אלי ואנוהו[פ] התנאה לפניו במלות בס"ת נאה בגיליו נאה: **מתני' שמיני.** בגמרא פריך בשמיני ס"ד הא אמרת במולאי יו"ט הרשאון ומשנינן אימא בשמיני במולאי שביעית בסוכות שבתחילת שנה שמיני: **נימא.** גלמבר"ם: **שנאמר מקץ שבע שניס.** בסוף שבע שניס ואותה קרייה על יד מלך היא כדתניא בספרי בפרשת המלך[פ] את משנה התורה הזאת אין קורין ביום הקהל אלא במשנה תורה: **וקורא יושב.** וקורא בישיבה: **לגריפס המלך.** מלך ישראל היה מזרעו של הורדום והוא שנמרך בהמ"ק בימיו: **וגנו עיניו דמעות.** שהתקרית הזה פוסלו מן המלכות: **אחינו אתה.**[פ] שמו מישראל: **וקורא מתחילת אלה הדברים עד שמע.** שבותתנו: **ושמע והיה אם שמוע.** ע"י לילוג ומסם מלא לעבר תעבר ומסם מלא וקורא כי תבוא לעבר וברכות וקללות ומסם חוזר למפרע וקורא למימה עלי מלך[פ]. שמע קבלת מלכות שמים והיה אם שמוע קבלת עול מלות כדאמר בפ' שני דברכות (דף יג.) וכן ברכות וקללות קבלת בריתות של תורה ומשמיע לרבים עבר תעבר כי תבוא לעבר מפני שהוא זמן חסיף ומתנות עניים והפרשת תרומות ומעשרות ומע"פ שפרשת המלך מפסקת בין עבר לכי תבוא קורא את אלה יחד שלא להפסיק במעשרות ומ"ש קורא פרשת המלך ומי משום דים כאן דילוג בתורה[פ] **כנדי**[פ] (שלא) יפסיק התורגמן אין למלך תורגמן ואין מתרגמין אתריוה[פ]: **ברכות שב"ג מברך.** ביוה"כ אחר מקרא פרשה כדאמרן (יומא סח: [ועיין מ:]) מברך עליה שמונה ברכות: **המלך מברך.** אחר קריאתו: **על רגלים.** מקדש ישראל והזמנים מברך תחת[פ] ברכות של מחילת העון שביו"כ: **גמ' לריכי.** כל הסימנין הללו מקו שנת השמיטה וכחג הסוכות וכמועד: **נימנוהו מהשתא.** משנת מרגעים והלאה שבערבות מוכח נאמרה פרשה זו ומע"ג דלא מתרמי בשמיטה שלא מנו שמיטין עד לאחר שבא שביבשו ושבע שחילקו כלאמרי' (בקידושין) [ערכין] (דף מ:) **בסוף שמיטה.** קולס ר"ה של שמיטין להא מקו שבא בסוף שנה משמע: **מריש שתא.** שכולן נקראו מועד כדכתיב (ויקרא כג) אלה מועדי ה' וקתשיב נמי ר"ה: **כתב** רחמנא בחג הסוכות. תימה השתא לכתיב בחג הסוכות במועד למה לי ועוד לא ליכתוב אלא שבע שניס שבת השמיטה בבא כל ישראל לירושלים ואת יודעינן דלאו היינו מר"ה דלא מיניס בחג לירושלים וי"ל סס כן הוה אמינא בחג המלות להכי מיצטריך בחג הסוכות מיהו במועד לא הוה לריך ונראה להכי מיצטריך משום דבבא כל ישראל לירושלים משמע מאתחלתא דמועד ביום לחשון קמ"ל במועד דמשמע בתוך המועד ואהני בבא כל ישראל דמשמע מאתחלתא דמועד לא ביום ב' או ביום ג' אלא במולאי יו"ט הרשאון מבל פי' רש"י תמוה דפי' דמהאי טעמא ביום טוב לחשון לא לתיקון בימה אינה דומה יו"ט כיון דגזירת הכתוב לקרות מאתחלתא דמועד יקראו אלא בימה מנלן דבימה מעכבת להכי מסתבר כדפי' ואלא להיו בונין הבימה מע"ט בגין של פרקים ובמולו של מועד לא היו עושין אוס בגין אלא מקימין אותה ומחברין הפרקים יחד ואס לא בנו אותה מערב יו"ט ואלא לבניינה לא היה דומה לפילו חולו של מועד:

[1]ויקרא בו לפני הרחוב אשר לפני שער המים אמר רב חסדא בעזרת נשים: וקורא אחרי מות ואך בעשור: ורמינהי [פ]א"מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה אמר אביי לא קשיא כאן בכדי שיפסוק התורגמן כאן בכדי שלא יפסוק התורגמן והא עלה קתני מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה ועד כמה מדלגין [2]עד כדי שלא יפסוק התורגמן מכלל דבתורה כלל כלל לא אלא אמר אביי לא קשיא [3]כאן בענין אחד כאן בשני עניינין והתניא מדלגין בתורה בענין אחד ובנביא בשני עניינין וכאן וכאן בכדי שלא יפסוק התורגמן [4]ואין מדלגין מנביא לנביא [5]ובנביא של שנים עשר מדלגין [6]ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחילתו: [פ]וגולל את התורה ומניחה בחיקו כו': וכל כך למה שלא להוציא לעז על ס"ת: ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה:

[פ]וליכרכיה לספר וליקרי א"ר הונא בר יהודה א"ר ששת [1]לפי שאין גוללין ס"ת בצבור וליתי ס"ת אחרינא וליקרי רב הונא בר יהודה אמר [2]משום פגמו של ראשון ר"ש בן לקיש אמר [3]לפי [4]שאין מברכין ברכה שאינה צריכה ומי חיישינן לפגמא [פ]והאמר רבי יצחק נפחא ר"ח טבת שחל להיות בשבת מביא שלש תורות וקורא אחת מענייננו של יום ואחת של ר"ח ואחת בשל חנוכה [2]תלתא גברי בתלתא סיפרי ליכא פגמא [5]אחד גברא בתרי סיפרי איכא פגמא: ומברך עליה שמנה ברכות כו': [6]ת"ר [פ][מברכין] [פ]על התורה כדרך שמברכין בבהכ"נ ועל העבודה ועל ההודאה ועל מחילת עון כתיקנן על המקדש בפני עצמו ועל הכהנים בפני עצמן על ישראל בפני עצמן ועל ירושלים בפני עצמה: והשאר תפלה: [פ]ת"ר השאר [2]תפלה תחנה רנה ובקשה שעמך ישראל צריכין ליוושע וחותם בשומע תפלה מכאן ואילך כל אחד ואחד מביא ספר תורה מתוך ביתו וקורא בו וכל כך למה כדי להראות חזותו לרבים: **מתני'** פרשת המלך ביצד [3]מוצאי יו"ט הראשון של חג בשמיני במוצאי שביעית [פ]עושין לו בימה של עץ בעזרה והוא יושב עליה שנאמר [2]מקץ שבע שנים במועד וגו' חזן הכנסת נוטל ס"ת ונותנה לראש הכנסת וראש הכנסת נותנה לסגן והסגן נותנה לכהן גדול וכ"ג נותנה למלך והמלך עומד ומקבל וקורא יושב אגריפס המלך עמד וקבל וקרא עומד [פ]ושבחוהו חכמים ובשהגיע [3]ללא תוכל לתת עליך איש נכרי זלגו עיניו דמעות אמרו לו אל תתירא אגריפס אחינו אתה אחינו אתה וקורא מתחילת [4]אלה הדברים עד [5]שמע ושמע [6]והיה אם שמוע [7]עשר תעשר [8]כי תכלה לעשר [9]ופרשת המלך [10]וברכות וקללות עד שגומר כל הפרשה ברכות שכהן גדול מברך אותן המלך מברך אותן אלא שנותן של רגלים תחת מחילת העון: **גמ'** בשמיני סלקא דעתך אימא בשמינית וכל הני למה לי צריכי דאי כתב רחמנא מקץ הוה אמינא נימנו מהשתא ואע"ג דלא מתרמי בשמיטה כתב רחמנא שמיטה ואי כתב רחמנא שמיטה ה"א בסוף שמיטה כתב רחמנא במועד ואי כתב במועד ה"א מריש שתא כתב רחמנא בחג הסוכות ואי כתב רחמנא בחג הסוכות הוה אמינא אפי' יו"ט אחרון כתב רחמנא [11]בבוא כל ישראל

מאתחלתא

תורה אור השלם

1. וַיִּקְרָא בּוֹ לִפְנֵי הָרְחוֹב אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר הַמַּיִם מִן הָאוֹר עַד מַחֲצִית הַיּוֹם נֶגֶד הָאֲנָשִׁים וְהַנָּשִׁים וְהַמְבִינִים וְאָזְנֵי כָל הָעָם אֶל סֵפֶר הַתּוֹרָה:
נחמיה ח ג
2. וַיְצַו מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר מִקֵּץ שֶׁבַע שָׁנִים בְּמֹעֵד שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה בְּחַג הַסֻּכּוֹת: דברים ט"ו י
3. שׁוֹם תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ בּוֹ מִקֶּרֶב אַחֶיךָ תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ לֹא תוּכַל לָתֵת עָלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי אֲשֶׁר לֹא אָחִיךָ הוּא: דברים י"ז ט"ו
4. דברים א-ו ג
5. דברים ו ד-ט
6. דברים יא יג-כא
7. דברים יד כג-כז
8. דברים כו יב-טו
9. דברים יז י-כ
10. דברים כח
11. בְּבוֹא כָל יִשְׂרָאֵל לֵרָאוֹת אֶת פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר תִּקְרָא אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶגֶד כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאָזְנֵיהֶם: דברים ל"א י"א

הגהות הב"ח

(פ) רש"י ד"ה אחינו אתה שאמו מישראל. עי' ב"ק דף פח ע"ב ועי' מהרש"ל בח"ל שם ס"ג:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אחינו אתה שאמו מישראל. עי' ב"ק דף פח ע"ב ועי' מהרש"ל בח"ל שם ס"ג:

לעזי רש"י

אלמבר"א [אלמינבר"א]. בימה.

מוסף רש"י

מדלגין בנביא. מפרשה לפרשה, ואין מדלגין בתורה. שהשומע את הקופץ ממקום למקום אין לבו מיושב לשמוע (גמ' דלילה כד.). כאן בכדי שיפסוק המתורגמן. סה דקתני אין מדלגין בפרשה סלכוקה מזה, שקופה דגוללין ספרי תורה עד מקום סלילוג יפסיק המתורגמן מתרגום פסוק אקרא סקופה ומתלה לצבור ויסבין ומלפין אין זה כבוד לצבור, אבל לך בעשור שמוכה היא לאחרי מות ויכול לגוללו שם קופה שיפסוק המתורגמן (יומא סט: וכנ"ז מגילה כד.). כאן בענין אחד. כגון בפת שאחי הפרשיות מדברות בענין יום"כ מדלגין וכבלי שלא יפסיק התורגמן, והא דקתני דאפילו בכדי שלא יפסיק אין מדלגין בשני עניינין, נמי לא ילנ בשני עניינים, לפי שדברי תורה היא תוכחות ועונשין ומלות ולריך שיכוונו בלב השומעין וכשאדם יוצא משיטה לשיטה אחת אינו נוח להתבונן (יומא שם וכנ"ז מגילה שם). ואין מדלגין מנביא לנביא. שיש כאן פילוף יותר מגלי (מגילה שם). וכל כך למה. למה לריך לומר יותר ממה שקרימי לפניכם כתוב כאן (יומא נ.). שלא להוציא לעז על ס"ת. כשרואין אותו קורא פרשה שלישית על פה, יהו סבורים שספר תורה אחר אותה פרשה (שם). לפי שאין גוללין ספר תורה בצבור. מפני כבוד לצבור, שיהו מלפין ודוממין לכך (שם לגי"רדסת הגמ' שם). וליתי ס"ת אחרינא. שיהא נגלל לפרשה שלישית (שם). משום פגמו של ראשון. שלא יאמרו אחר הוא (שם). ברכה שאינה

עא א מיי' פי"ג מהל' תפלה הלכה ח יג סמג עשין יט טוש"ע ס"ח סימן קמד סעיף ל:
עב ב מיי' שם הל' יג [טוש"ע שם]:
עג ג ד ה ו מיי' ופמג שם טוש"ע שם:
עד ז מיי' שם הל"ג ופ"ג מהל' עבודת יוה"כ הלכה י סמג שם טוש"ע ס"ח סעיף ג:
עה ח מיי' פ"ג מהל' עבודת יוה"כ שם:
עו [מיי' פ"ח מהל' ברכות הל' טו טוש"ע ס"ח סי' רטו סעי' ל]:
עז י מיי' פי"ג מהל' תפלה הלכה כד סמג עשין יט טוש"ע ס"ח סימן תרפד סעיף ג:
עז כ מיי' שם פי"ב הל' כג סמג שם טור ש"ע ס"ח סימן קמד סעיף ד:
עח ל מיי' שם ופ"ג מהל' עבודת יוה"כ הלכה י סמג עשין יט טוש"ע שם:
עט מ נ מיי' פ"ג מהל' עבודת יוה"כ הל' יא סמג עשין רט:
פ ס מיי' פ"ג מהלכות תגיגה הלכה ג סמג עשין לו:
פא ע מיי' שם הל' ד:
פב פ מיי' שם הל' ג: